

νός φτωχού και τίμιου νέου.

ZAN.—Ρομαντισμοί. Δέξου την πρότασί μου και θα είσαι βασι- λισσα. Θα σε ντύσω στα μετζια, θα σε στολίσω με πολύτιμα κομμη- ματά...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—"Α, κύριε κόμη, κύριε κόμη!... Θέλετε να ξε- γελώστε και να καταστρέψετε ένα φτωχό κορίτσι! "Αν το μάθη ή δεσποινίς;...

ZAN.—Δέν θα το μάθη. Κι' αν το μάθη, δέν θα εκπλαγή πολύ. "Ετσι γίνεται σήμερα στον καλό κόσμο.

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Δέν την ξέρετε την δεσποινίδα Φλωράνης, κύ- ριε κόμη. Είνε μιιά άγνη ψυχή, που δέν την διέρθειραν τά πλούτη. Θέλει να παντρευτή έναν άνθρωπο τίμο, που να τον αγαπά και να την αγαπά.

ZAN.—Δέν βαρύνεστε... Θα πάρη αυτών που της επιβάλλουν, αυτών που θα την κίνη κώμησα. Δέν πιστεύω να έχη τις ρομαντικές ιδέες που έχετε εσύ, μικρούλα μου. Μπορεί, μάλιστα, να έχη και κανένα φίλο...

(H δηρητέρα τον κυττάζει με περιφρόνησι. O κόμης πάει κοντά της και επιχειρεί να την ξαναφιλήση. H ύπηρετρια, στήη τη φροιά, άντιστέκεται άγρια.)

ZAN.—Μην είσαι άνηθη, κοριό μου.

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κύριε κόμη, είστε άνήθικος!... Είστε άναν- δρος!...

ZAN.—"Όσα κι' αν μου πη το στοματάκι σου, δέ μπορώ να το ακουάθω. Είνε τόσο γλυκό!... (Πάει πάλι κοντά της.)

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Βοήθεια!... Βοήθεια!... (Μπαίνει μιιά κα- μαριέρα.)

H ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τί συμβαίνει, δεσποινίς;

ZAN.—Δεσποινίς!...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Μάλιστα. Είμαι ή δεσποι- νίς Φλωράνης!

ZAN.—"Εσείς;... "Εσείς;...

H ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Εγώ, γαί, εγώ, κύριε κόμη. "Ηθέλα να σάς δοκιμάσω, να ιδώ τι είδους άνθρωπος είστε, χωρίς να ξέρετε ποιιά είμαι. Και μεταχειρίσθηκα αυτό το τέχνασμα. Παρουσία- σθηκα ως ύπηρετρια. Κ' έτσι κατάλαβα τι άν- θρωπος είστε. Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! Σώθηκα!

ZAN.—Μά, δεσποινίς... Συγγνώμη... "Αλ- λά... Σάς παρακαλώ... Δέν ήξερα...

H ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σοπάτε!... "Ενας άνθρω- πος που φέρει τόσο άνασθη σ' ένα φτωχό κο- ρίτσι και σκεπτεται με τόσο κινισμό για το γάμο και για τον έρωτα, δέν είνε δυνατός να γίνη σύ- ζυγός μου. Θα πω στον πατέρα μου τι συνέβη. Κι' άντί να πάρω έναν διαβραμένο άριστογρά- φη, θα προτιμήσω να διαλέξω έναν από τους φτωχούς και τίμιους ήπαλληλους του πατέρα μου. Ναι...

ZAN.—Ακούστε με, δεσποινίς... Νόμισα πως έχω να κάνω με μιιά ύπηρετρια.

H ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Φτάνει!... Σάς είπα: "Ο- ποιος φέρειτα έτσι ταπεινά σ' μιιά ύπηρετρια, δέν θα μπορέση να φερθή εύγενικά στη γυναίκα του. (Στην καμαριέρη). Μάρθα. Συνόδεψε τον κύριο ως την έξοδο. (Ειρωνικά). Κι' αν σου επιτρέψη, φώναξέ με...

ZAN, (φεύγοντας με σκυμμένο το κεφάλι).—Την έπαθα!... Τι ήλιθιος που είμαι, Θεέ μου!...

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΥ

"Ενα από τά ωραιότερα γλυπτικά έργα του Μιχαήλ Αγγέλου είνε και ή περίφημη «Νύχτας», ή όποια παριστάνει μιιά γυναίκα κοιμισμένη. Κάποιος ποιητής σύγχρονος του μεγάλου καλλιτέχνη, έγραψε έπάνω στό βάθρο της τούς έξης στίχους:

Και κοιμισμένη, ώ ξένη, ζή. Μά αν δέν πιστεύης πάλι, ζύπανα την και θα ίδης μιλά να βγάλη!

O Μιχαήλ Αγγελος, ό οποίος ήσυχολείτο επιτυχώς και με την ποιησι, άμα διάβασε τό δίστιχο αυτό, άπάντησε με τό έξης τετραστί- χο, τό όποιο έγραψε παρακάτω στό βάθρο του αγάλματός του:

'Αφού άδικία και ντροπή στον κόσμο βασιλεύει μ' άρέσει ό ύπνος άλαφρά τά μάτια να χαιδεύη. "Ω, να μη βλέπω και ν' άκούω είν' εύτυχία μεγάλη. Γι' αυτό μη με ξυπνήσετε: μιλάτε αγάλι-αγάλι!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ

- "Άλλα λένε της κνισοράς κι' άλλα κνισορίζει έκείνη.
- "Αφόντας έπαθε ή κνριά, έμνανταλόθηκε σφιχτά.
- "Γάτα που κοιμάται, παντακός δέν πάνει.
- "Θέλεις πλούτο και τιμή, μην κοιμάσαι ως την αψη.
- "Κάθου γρηά κι' άνάμενε να κάνω γινό να παντρευτής.
- "Οκνός νέος, φτωχός γέρος.
- "Όποιος ομίξει πίτουρα, πιτουρένιος γίνεται.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

(Του ΕΡΡ. ΜΥΡΖΕ)

Με τη γλυκειά σου τη φωνή, άγάτη μου, μου είπες: —Ποιά βάσανα σε τρυαννούν, ποιές σε παιδεύουν λύπες κι' όποιος σε δή στο θάνατο νομίζει διτ τρέχεις και παραγαμό πως έχεις;

Και σούπα μ' άναστεναγμό, πολύτιμη παρθένα: —Τά βάσανά σου τά πολλά με τρυαννούν κι' έμένα, κι' άφού ή ψυχή μου βρίζεται σμά με την ψυχή σου, πονά κι' εγώ μαζί σου...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Του Α. ΣΙΡΒΑΝΕΣΚΟΥ)

Σέ φίλησα, άγατημένη με τόση άγάτη και φωτιά που ή σελήνη μαγεμένη σταμάτησε κι' αυτή με μιιά. Και τη στιγμή που ξεκολλούσων τά χείλη μας τρεμουλιαστά, ποιητιά στά φύλλα κεληδούσαν κι' ό ήλιος έκαψε ζεστά.

Τώρα δέν ξέρω αν το καιμένο με τόση άγάτη μασ άπ' τη γή σ' ούράνιο αίσθημα άναμμένο μάζ έφρεσε τη χαμαγή. "Η μήπως τη στιγμή έκείνη με του φίλου μασ τη φωτιά σε ήλιον άλλαξ' ή σελήνη και φεγγοβόλησε με μιιά...

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

(Του ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Κάτι μέσα μου μιλεί, Στο σατάκι τό μικρό —άν τραγουδι φαίνε- —μέσα σ' άγκοκλημα- (ται— (ται— πάρο, άγέρι τ' Απρι- είν' ένα τριαντάφυλλο. (λιού, πέτε χαρτσιόματα!... πάρο και ηγαίνετε...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Του ΣΑΑΔΗ)

Σουμάζεφα τριαντάφυλλα—του κήπου μασ καμιά— θα στάφερα, άγάτη μου, απότο μαρκά στα Ξένα, μιά χάνανε ύπαιτο νάρθο τό χρώμα και τη χούρι και μού άποτειναν τά φτωχά στα χέρια μακαμμένα. Γι' αυτό ή ψυχές που αγαπούν, γλυκειά μου μακ- (ρομιάτα, πρέπει να μη χωρίζονται πολύ μακρτά στα Ξένα, άλλ' ως έκεί όπου μπορούν από ζωή γεμιάτα να φτάνουν τά τριαντάφυλλα τά μουσκουρισμένα.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

(Του JEAN LAHOR)

Στην 'Αφρική τ' όλόμαυρο ορηόπουλο, θλιμένο, τις άμετες τις σκιάδες του τίς έδαρθη πειά. 'Από τη χώρα άπόμακρα στον κάμπο έχει χλαμμένο ένα παλάτι σκοτεινό, και πάει κάθε βραδιά. Κάθετ' έκεί μιιά λόντανα τρανή μες στο καλάτι, και ληγεση και λύτερη γρηνά του περιολιοθ τά μάχη. Φέγγει στη νυχτιά τ' άγέλαστό της μάτι κι' αστραοκλαμει, θυμωσι βραδυάς καλοκαιριού. Και κάτο από τους φρονιές, ό ήλιος σάν πεδαινει, του ορηά ό γηός νεοριετιά στη λόντανα σημά. Αύτη έχει γειός καταγής πιστή κι' έρωτευμένη και στο Ξανθό της μέτωπο ό μαυρός άκουμά.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Του Σ. ΠΡΥΝΤΟΜ)

Γαλάζια ή μαυρα, δια ώραία, κι' άγατημένα δια, μάτια άναοίθητα είνανε τό φως τό προινό. Κοιμούνται μες στα μνήματα τά σκοτεινά, κι' ό ήλιος άκόμα λάμπει, ιπνώνεται στον άπειρο ούρανό. "Η νύχτες πιο γλυκύτερες από τίς μέρες μάτια άμείρητα μαγέψανε, μαυρα και γαλανά. Γι' άστέρια άκόμα λάμπουνε, σκοτεινάσαν τά μάτια και κλειστραχν' μην έχασον, όθιμένα, τη θωριά; Μά όχι, αυτό δέν γίνεται, θε νάσαι γυρισμένα σ' έκείνο έκεί που άόρατο τό λέμε έμεις έδω. Και καθώς βασιλεύοντας τ' άστέρια μάζ άφίνουν, άλλά δέν φεύγουν, μένονε πάντα στον ούρανό.

"Ετσι τά μάτια φεύγουν, άλλά δέν είν' αλήθεια πως οβίνουν, πως πεδαινούνε και πως δέν ζώνε (πειά.

Προς κάτω ανήγη άτέραντη, τά μάτια είν' ά- (νοιμένα κι' έκείθε από τά μνήματα βλέπου παντοτεινά.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

